

regne med disse Midler som Hjælp til at dække et Underskud. Det er Midler, der, om de end gaar ind og ud, bestandig maa være til Stede med omtrent det samme Beløb. De Obligationer, man anvender til Amortisation, erstattes med nye Indkøb for næste Aar, for at man atter kan være i Stand til at amortisere, og de Midler, der ligger i de offentlige Kasser, de 16 Mill. Kr., maa vi ogsaa regne med som en omtrent konstant Størrelse. Der skal og maa altid paa denne og tilsvarende Maade være bundet ret betydelige Midler.

Jeg er altsaa uenig med den højtærede Finansminister om, at man vil kunne regne med Balance for det Finansaar, vi nu er inde i. Jeg tror ikke, at de Indtægter, vi kan paaregne at faa, vil være tilstrækkelige til at afholde samtlige vore Udgifter. Man maa tilmed erindre, at vi har beregnet 30 Mill. Kr. som Laanemidler, først godt 15 Mill. Kr., som skal tilvejebringes ved Afsætning af Resten af selve Statsobligationerne, dernæst 15 Mill. Kr. for Statsbeviser. Den Balance, der regnes med, er altsaa kun tilvejebragt ved Hjælp af 30 Mill. Kr. Laanemidler. Dertil er der intet at sige, men det gør, synes jeg, yderligere Billedet mindre lyst, naar man holder sig dette for Øje. Jeg er imidlertid ganske overbevist om, at ud over denne Disposition over nye Laanemidler og ud over de Merindtægter, der kan fremkomme ved nye Skatter, Børsskatten og Merindtægtsskatten, vil der blive saadant noget som en Snes Millioner tilbage, som der maa skaffes Udveje for, medmindre naturligvis vi vil lade Gælden til Nationalbanken, de 19 Mill. Kr. blive staaende. Men det vil jeg ikke antage, man vil gøre; det vilde i alt Fald ikke være god Økonomi at gøre det.

Saa spurgte Ministeren mig, om jeg vilde gentage den Ros, jeg havde udtalt overfor ham ved Finanslovforslagets første Behandling, for smukt at have holdt igen. Han syntes selv at formode, at der ikke var nogen Anledning til at gentage denne Ros, og jeg maa bekræfte hans Formodning; det er der virkelig ikke. Den højtærede Minister mente imidlertid, at Skylden var egentlig ikke hans og hans Kollegers, men Rigsdagens. Hvis man nu vil gaa alle Bevillingerne paa Tillægsbevillingslovforslaget og alle Ændringsforslagene igennem, vil man imidlertid se, at alle Bevillingerne paa Forslaget skyldes Regeringens Initiativ, og af Ændringsforslagene er det kun en ganske forsvindende Del, som ikke og-

saa skyldes Regeringens Initiativ. Jeg ved vel, at nogle af dem skyldes Forhandlinger med Finansudvalget, men det er kun en forsvindende Del. Naar Ministeren mener, at al Økonomi er paa Regeringens Side, og at Tilbøjeligheden til store Merudgifter er paa Rigsdagens Side, fordeler han derfor Sol og Vind overordentlig ulige. Den højtærede Minister maa ikke af den Omstændighed, at Bevillingerne tiltrædes af alle Rigsdagens Partier, slutte, at man ubetinget mener, at det har været nødvendigt at foreslaa disse. Naar vi tiltræder dem, kan det være, fordi vi synes, at vi, naar de en Gang er fremkommet, og der kan anføres meget til Begrundelse af dem, ikke positivt vil sige: Nej. Men vi kunde i mange Tilfælde have ønsket, at Forslag ikke var fremkommet, ikke havde vakt Forventninger, som det nu maaske vilde være Uret ikke at tilfredsstille, naar de en Gang var vakte. Jeg kan i alt Fald sige, at hvad mit Parti angaar, vilde den højtærede Minister mange Gange kunne have set det ved sin Side i Modstand mod yderligere Udgiftskrav, som fremkom fra anden Side. Naar den højtærede Minister taler om Rigsdagen som den, der stadig kalder paa nye Udgifter, er jeg tilbøjelig til at tro, at det er en ganske bestemt Del af Rigsdagen, den højtærede Minister sigter til, maaske endda et ganske bestemt Parti, som den højtærede Minister og hans Kolleger maaske i ualmindelig Grad er lydøre overfor. Jeg vil tilraade den højtærede Minister at være en Smule mere fast i Sadelen overfor disse Anmodninger, saa kan jeg forsikre, at han i overordentlig mange Tilfælde vil finde det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, ved sin Side.

Finansministeren (Brandes): Der er ingen virkelig Uenighed mellem det ærede Medlem (N. Neergaard) og mig angaaende indværende Finansaars Forløb i finansiell Henseende. Det ærede Medlem gør det saaledes op, at selv om man regner med 15 Mill. Kr. som Laanemidler af det Laan, der afsluttedes den 2. November 1914, og selv om man regner med en Indkomst af 15 Mill. Kr. ved udstedte Statsbeviser, vil der dog blive et Underskud i Aar. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem deri, og jeg sagde ogsaa, at jeg regnede med, at der vilde komme et Underskud paa mellem 10 og 20 Mill. Kr. Det ærede Medlem siger 20 Millioner; jeg har altsaa sagt imellem 10 og 20 Millioner; bestemt kan ingen af os vide noget derom. Men jeg er tilbøjelig til at tro, at Forholdene